

[Freddy Madsen.]

det kræver Norge, det er der en lang række andre lande der gør. Men vores handelsminister har i al ydmyghed henvendt sig i Bruxelles for dér at spørge, om vi ikke i det mindste bare kunne få lov til at skrive »dansk« eller »udenlandsk« i vores tøj. Der ligger det nu på andet år, mens vi udbetaler milliardbeløb i understøttelser og tærer på vores knappe valuta-beholdning.

Jeg ved nok, at regeringen endnu en gang har svoret troskab over for EF, men må jeg nu ikke spørge: skal der da slet ingen grænser være for vores underdanighed? Er det regeringens mening, at vi også fortsat skal være den sidste artige dreng i Europa?

Som sagt har vi lagt en række forslag frem, som i modsætning til regeringens virkelig kunne yde bidrag til at afhjælpe nogle af krisens værste virkninger for de arbejdende mennesker. Det betyder naturligvis ikke, at vi er utilbøjelige til at lytte til andres forslag og synspunkter. Vi har åbent sagt, at vi er rede til at støtte væsentlige dele af regeringens beskæftigelsesplan. Vi har tilkendegivet, at vi var rede til at indgå i drøftelser med regeringen og socialdemokratiet om de punkter, der eventuelt kunne være uoverensstemmelse om. Men hidtil har regeringen ikke vist gran af interesse for de muligheder, det kunne indebære, og det på trods af at det nu åbent fra borgerlig side siges, at augustforliget fra sidste år er sprængt. Det er vi naturligvis overordentlig tilfredse med, men det interesserer os, om regeringen også vil drage de nødvendige konsekvenser af det. Det har især interesse på ét meget væsentligt punkt.

Det har ikke manglet på dyre ord til lønarbejdere fra denne talerstol om, at hvis bare de viste tilbageholdenhed, så ville det gavne beskæftigelsen, og så ville priserne blive holdt i ave. Men nu står vi med de barske kendsgerninger: nedskæringerne fører til øget arbejdsløshed, priserne fortsætter med at stige, og nu kommer som sagt devalueringens virkninger oveni. Så er spørgsmålet: vil regeringen så stadig føje spot til skade ved at nægte udbetaling af den dyrtidsportion, som forfalder til september? Når alle andre forudsætninger falder bort, kan det vel ikke være sådan, at det eneste, der opretholdes, er attentatet mod dyrtidsreguleringens beskedne kompensation til lønmodtagerne.

Som sagt står regeringen nu ved en korsvej. Er det fortsat de vejvisere, som bestandig kun kender vejen til højre, der skal dominere so-

cialdemokratiets politik, eller vil man i sidste øjeblik lægge linjen om? Jeg tror, at man skal overveje følgerne af det, man er i gang med. Naturligvis erkender jeg, at et flertal kan vedtage hvad som helst i dette hus, men det ville være naivt at tro, at arbejdspladsernes folk vil finde sig i den drastiske nedskæring af reallønnen, der nu planlægges. De udtalelser, der er fremsat af organisationsfolk i de senere dage, viser, at der er bred enighed om, at det vil man ikke finde sig i. Det lytter vi til, og det synes vi faktisk også at regeringen skulle gøre.

Desværre er der ikke meget, der tyder på nogen kursændring. Hr. Auken har sagt her i dag, at man fortsat er bevægelig. Ja, guderne skal vide, at man er bevægelig, men hvor lang tid kan man holde til den rutschetur, som man her er ude på, og hvor ender den henne? Vi hørte godt den tårepersende tale, hr. Poul Schlüter stod og holdt her i dag, men I hørte vel også, at bag ved det lå den behårde borgerlige politik, som vil udsætte jer for nye afpresninger. Vi indbyder socialdemokratiet og regeringen til et velvilligt samarbejde om, at vi kan få en ny kurs.

Niels Helveg Petersen (RV):

Siden første behandling af disse forslag er der sket det, at den danske krone er blevet devalueret. Det radikale venstre advarede på et tidligt tidspunkt imod at tro, at en devaluering i sig selv ville være nogen løsning på nogle af vore økonomiske problemer, og nu da den er kommet, er det tydeligt nok, at dette viser sig at være rigtigt.

Problemet med en devaluering, hvad enten det er de små såkaldte justeringer eller det er de store såkaldte strategiske devalueringer, er, at nok bevirker de, at danske varer for en stund er mere konkurrencedygtige, men omkostningerne stiger hurtigt derefter, importen bliver dyrere med det samme, og der er straks en risiko for kraftige løn- og omkostningsstigninger. Dertil kommer specielt i Danmarks tilfælde, at vor store gæld til udlandet bliver dyrere at tilbagebetale.

Men vi har taget til efterretning den beslutning, som regeringen har truffet, og vi må derfor også afvise det dagsordensforslag, som er fremsat af hr. Svend Andersen (Rosk. a.) på fremskridtpartiets vegne.

Nu gælder det om at udnytte devalueringen, og hvordan kan vi bedst gøre det, således som situationen nu engang ligger?